

NAPÍNAVÝ PSYCHOLOGICKÝ TRILER

NOČNÁ NÁVŠTEVA

TRACY SIERRA

Nočná návšteva
Tracy Sierra

Original title: Nightwatching by Tracy Sierra
Copyright © 2024 by Tracy Sierra
VIKING, An imprint of Penguin Random House LLC
penguinrandomhouse.com
All rights reserved.

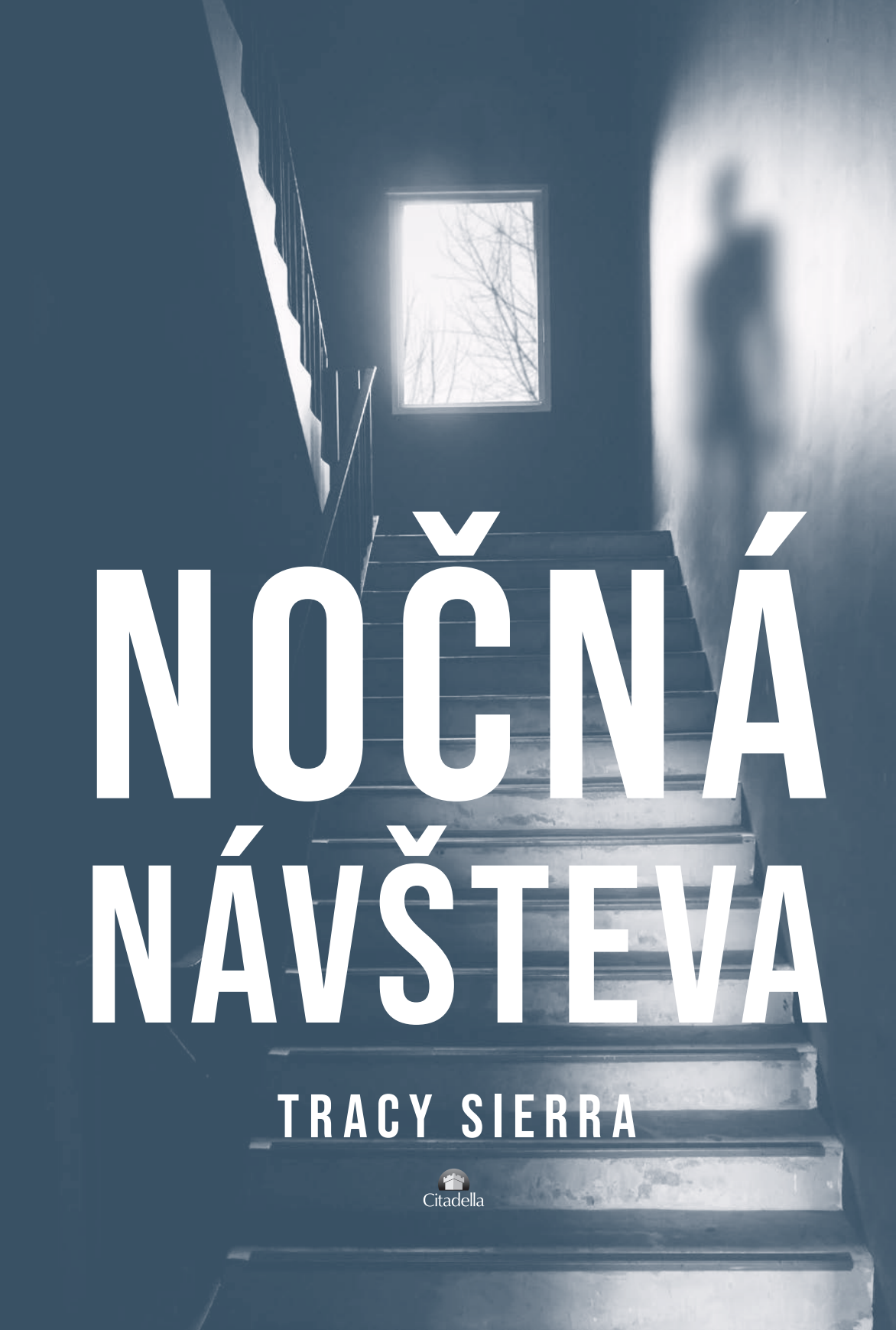
Toto je fiktívne dielo. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výplodom autorovej fantázie, alebo sú použité fiktívnym spôsobom. Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, živými či mŕtvymi, firmami, spoločnosťami, udalosťami alebo miestami je čisto náhodná.

Prvé vydanie.

Všetky práva vyhradené. Táto publikácia ani žiadna jej časť nesmú byť kopírované, rozmnožované ani inak šírené bez písomného súhlasu vlastníka autorských práv.

Preklad © Miriam Ghaniová
Redakčná úprava a korektúry: Tatiana Búbelová
Grafická úprava: Mgr. art. Ján Hanušovský
Vydalo vydavateľstvo Citadella v roku 2025

ISBN: 978-80-8182-268-1

NŮČNÁ NÁVŠTEVA

TRACY SIERRA

*Venujem Catherine,
mojej matke*

Tu v Novom Anglicku mám veľmi povrchných známych.

Mladý hospodár Brown
Nathaniel Hawthorne

I

V DOME NIEKTO BOL.

Stála v tmavej izbe svojho syna. Videla cez otvorené dvere a dlhú chodbu na vrchol strmých schodov vedúcich nahor, ktoré osvetľovala tlmená žiara nočného svetla.

Svetlo tam bolo na to, aby deti pri svojich nočných potulkách videli na schody. Aby náhodou niekam nespadli, keď sa v noci tmolili zo svojich izieb do rodičovskej spálne a hľadali vodu, útechu, alebo sa pocikali.

V starom dome zavýjal vietor a lomcoval trámami. Ozývali sa známe zvuky, ktorými sa vzpieral proti búrke, aj jeho prerývaný dych. No cez to všetko počula zvuky, ktoré ju doslova prikovali na mieste. Neboli nezvyčajné, ale nie v tomto nočnom čase. Nie vtedy, keď si bola istá, že je jediná, kto nespí.

V krátkom tichu medzi nárazmi vetra sa na schodoch ozvali kroky.

Iba sa ti to zdá.

Jej dcéra spala vo vedľajšej izbe. Niekoľko krokov od nej spal jej syn.

Na okamih ju povzbudila nádej, že by to mohol byť jej manžel.

Prestaň. To nie je možné.

Možno je to zase len jej dcéra, ktorá je námesačná. Namontovali západku na dvere, ktoré viedli z dievčenskej izby na staré predné schody, lebo bolo príliš nebezpečné, aby sa tadial' bezcieľne túlala. Bolo však možné, že jej dcéra vyšla zo svojej izby druhými dverami. Tými, ktoré nechávali

odomknuté napriek tomu, že dievča bývalo námesačné a schody pri kuchyni sú nebezpečné. Tie dvere nechávali otvorené, aby mohla v noci používať toaletu, aby pochopila, že je už veľké dievča, že jej dôverujú a že by mala dôverovať sama sebe.

Áno, to by mohlo všetko vysvetľovať! Možno si nepočula detskú pestúnku.

Jej manžel položil k neuzamknutým dverám izby ich dcéry detskú pestúnku, ktorá sa aktivovala pohybom. Urobil to po troch nociach, keď našiel dievčatko stáť pri ich manželskej posteli, nehybné, so zatvorenými očami.

„No a čo?“ Jej manžel pokrčil plecami. „Takéto zariadenia sú na to, aby sa používali.“

Cvak, šš, píp! Monitor v ich izbe ožíval a na obrazovke sa mihla ich dcéra, vyzerala rozmazane a pripomínala ducha v režime nočného videnia, oči jej svietili ako zvieratú v tme. Jeden z nich (ona, vždy ona) vstal a zachytil ich dcéru skôr, ako si dievča nechtiac stihlo ublížiť. Odviedla svoje dievčatko späť do postele, odhrnula mu tmavé vlasy z prázdnych, teraz už otvorených očí, preč z ochabnutých úst. Sedela pri dcére, kým jej hlava nespočinula na vankúši a neupokojila sa.

To musí byť ono. Námesačná dcéra blúdiaca po dome.

A predsa sa nevládala prinútiť pohnúť. Nemohla odtrhnúť oči od vzdialeného nočného svetla. Jedna časť jej bytosti si uvedomovala, že dcérine kroky by na tých schodoch vydávali iný zvuk. Jedna časť jej bytosti jej pripomínala, že napriek nočnému blúdeniu dievčatko nikdy nezišlo dole schodmi. A tie zvuky prichádzali zo schodov.

V hlave sa jej ozýval kúsok detskej rýmovačky, pár donekonečna omieľaných detských slov.

Čarovala ryba, aby bola chyba, čaroval aj rak, aby bolo tak.

Ozvalo sa tlmené buchnutie, potom nastalo ticho. Okamžite začala rozmýšľať inak.

Udrel sa do hlavy.

Niekedy sa to stávalo ľuďom, ktorí sem prišli a nepoznali výstrednosti starého domu. Každý, kto bol vyšší ako meter osemdesiat, musel skloniť hlavu alebo sa prikrčiť, aby sa vyhol nízkemu stropu pri kuchynskom schodisku.

Ozval sa slabý škrabot. Premýšľal. Prepočítaval. Znovu sa pohol.

Videla, ako jeho prsty obopínajú zábradlie. Pripomínali dlhé pavúcie nohy.

Votrelec pomaly vyšiel nahor, až stál na vrchole schodov. Tvár mu zahalovala tma a nízko za ním svietilo nočné svetlo, takže ich vôbec nemohla rozoznať. Pri pohľade na tú siluetu si na okamih myslela, že je to jej manžel. Otvorila ústa, aby naňho zavolala a spýtala sa ho, ako sa dostal domov.

Ale jej manžel by sa neudrel do hlavy. Nebol dosť vysoký.

Bolo to jasné ako facka. Bol to niekto cudzí.

A bol to muž.

Bol urastený a vysoký. Ruky mu viseli voľne popri bokoch. Jeho prítomnosť akoby vniesla do domu známu príchúť niečoho zlého a zhnitého, čo už predtým cítila, ale nevedela to zaradiť.

Spoznávaš ho? Kto je to?

Naklonil hlavu a hľadel do tmy, na koniec dlhej chodby, kde sa krčila.

Objektívne a logicky vedela, že ju nemôže vidieť. Kol'kokrát už stála presne na jeho mieste, presne v jeho póze? Kol'kokrát sa už pozerala tmavou úzkou chodbou do najstaršej časti domu, kde práve teraz stála pri dverách do synovej izby? Šla sa uprostred noci presvedčiť, či sú dvere otvorené, či tam jej chlapec náhodou nestojí, no nevidela nič iné ako tieň. Pretože to nočné svetlo na strope ju oslepovalo a nevidela nič, čo bolo mimo jeho slabého dosahu. Zakaždým musela prísť takmer k dverám chlapcovej spálne, aby si bola istá, že áno, že tam stojí jej syn, ktorý vyliezol z postele a mlčky ju pozoruje. Namiesto bezpečného spánku.

Svetlo ho musí oslepiť.

Mužova tvár jej pripomínala lebku. Mal čierne jamy na mieste, kde mali byť oči. Svetlo sa mu zachytilo iba na perách, aby zdôraznilo silený úsmev. Zrazu sa jej zdal taký obrovský, že to presahovalo hranice zdravého rozumu. Taký mohutný, akoby aj ústa, nosné dierky a uši mal vyplnené mäsom.

Zalapala po vzduchu. Jeho prítomnosť ju dusila. Krátke vlasy pieskovej farby mu trčali na všetky strany ako dieťaťu, keď sa ráno prebudí. Tma-

vé tričko mal vykasané. Presunul váhu z jednej nohy na druhú. Poškrabal sa na boku nosa, potom si pošúchal miesto, kde sa musel udrieť do hlavy.

Oči sa jej rozšírili. Krv sa jej rozprúdila a búšila jej do uší až do ohlušenia. Uvedomila si, že sa trasie, premkla ju hanba pre totálnu neschopnosť ovládať vlastné telo. Ten pocit dobre poznala. V pamäti videla linoleovú podlahu. Žiadny boj, žiadny útek, len úplná, absolútna, trasľavá nehybnosť.

A čas plynul. *Tik, tik, tik, tik*, kdesi sa ozývali hodiny. *Tak, tak, tak, tak*, kontrovali im nespočetné sekundy.

Prešla minúta, dve? Desať? Dýchaj. Premýšľaj. Vidí ťa. Vidí ťa?

Mužova urastená postava jej pripomínala, aká je v porovnaní s ním malá. Jeho tieň prešiel po strope, kolísal sa v slabej žiare nočného svetla.

Je v tvojom dome, v tvojom dome!

To preto jej v ušiach hučala krv. To preto ju opantala hrôza. To preto sa nemohla pohnúť z miesta.

Existoval niekto, kto by urobil krok, niekto, kto by odhrnul ten záves?

Ach, Bože. Naozaj je to vážne.

Ale... možno nie je skutočný? Možno sa ti to len zdá?

Tá myšlienka sa hneď rozplynula. Ten muž by mohol byť živou nočnou morou. Strach, ktorý sa jej držal, obava, ktorá ju trápila a vytvárala morbidne fantázie, keď bezsenne hľadela do stropu spálne.

Kde sa berú tie príšerné veci? To je to, máš príliš divokú predstavivosť. Sen. Raz, dva, tri, nádych, výdych, otvor oči. Paf, a zmizne. Uvidíš.

No keď sa prinútila oči zavrieť a znova ich otvoriť, muž tam stále bol. Vtedy si všimla, že má obuté tenisky.

Pochopila. V teniskách sa sem nemohol dostať hlbokým snehom a v takej metelici. Predstavila si ho, ako sedí dolu na lavičke pri vchode. Vyzúva si čižmy, ukladá ich úhladne na podlahu, jednu vedľa druhej. Vytiahne tenisky z tašky a obuje si ich. Svedomitý hosť. Plánuje sa tu chvíľu zdržať.

Je to veľmi, veľmi vážne.

Očami skĺzla nabok, aby videla, že stále padajú snehové vločky. Ich belosť bola jediná vec, ktorú bolo vonku vidieť, dotýkali sa a potom sa odrazili od časti okenného skla, ktoré sa odhaľovalo medzi záclonami. Sadali do kú-

tov a zaobľovali ich. Predtým, ako sa začala táto metelica, ležalo na zemi najmenej tridsať centimetrov snehu. Podľa nej ho tam teraz je takmer raz toľko. Z miesta, kde stála, to nedokázala odhadnúť. Vedela však jedno, že jej dom, celý pozemok, celý svet sú pevne zakrútené do snehovej prikrývky.

Pri okne stála posteľ jej syna. Chlapec bol schúlený do malého kľbka a pod zelenou prikrývkou sa mu hrudník pravidelne pohyboval hore-dolu. V tme sa dal rozoznať len kúsok vlasov a krivka jeho ucha.

Pri pohľade na synove obrysy jej srdce stislo takou láskou a zároveň panikou, že takmer zastonala od bolesti. Myslela na jeho mäkké plné líčka, na jeho hebkú bradu. Na sladké, akoby nakreslené proporcie jeho malého ja. Na jemné obrysy jeho trupu. Na jeho tenké končatiny a rovné boky. Jej malý, dokonalý chlapec, ktorý je úplným človekom, akokoľvek maličkým. Akokoľvek krátko tu bol.

A teraz?

Čo sa stane teraz s tým malým človečikom?

Pozrela späť na votrelca.

Desať sekúnd? Desať minút?

Bol tam len chvíľu. Bol tam celú večnosť.

Ale toto sa nemôže diať. To sa nemôže stať. Nie tebe.

Takéto veci sa stávajú. Takéto veci sa dejú každý deň.

Musí to byť tvoja chyba. Čo si urobila?

Uvedomila si, aká je zúfalá.

Urobila si všetko správne, však? Zamkla si dvere. Zaistila okná.

Čím si si to zaslúžila?

Dobre však vedela, že človek vždy nedostane len to, čo si zaslúži. Bola si istá, že nikto si neželal zažiť tie najhoršie veci, ktoré sa mu stali.

Muž trpezlivo stál v slabom svetle. Neskutočne trpezlivo. Sledovala, ako načúva slabým zvukom domu. Sledovala, ako uvažuje o ďalších krokoch.

2

STÁLA NA HORNEJ PODESTE PREDNÝCH SCHODOV a pred sebou ostro vnímala dvere do synovej izby. Kedysi to boli jediné schody v dome. Na druhej strane podesty sa nachádzali dvere do spálne jej dievčatka, ktoré bývali pre jej bezpečnosť zvonku zamknuté.

V duchu si predstavila, ako to je: tu je jej syn, kúsok ďalej vo svojej izbe spí jej dcéra. Videla muža čakajúceho na vrchole schodov, ktoré vedú dolu do kuchyne. Stál medzi ňou a modernou prístavbou prilepenou k zadnej časti starého domu, v bode medzi ňou a jej spálňou, pracovňou aj garážou. Znamenalo to, že stál aj medzi ňou a jej telefónom na nočnom stolíku. Autom v garáži. Pištolou pevne zamknutou v trezore v stene. Náboje do zbrane sú ukryté vysoko v manželovej skrini. Stál medzi ňou a jej počítačom umiestneným v hosťovskej izbe, ktorá jej slúžila ako pracovňa. Stál medzi ňou a všetkými prostriedkami pomoci, záchrany, komunikácie, sily.

Cítila potrebu k niečomu sa pritísnuť.

Nehýb sa, nehýb sa! Uvidí ťa.

V úžase si uvedomila, že je celá mokrá od potu. Lepkavý živočíšny pot, ktorý na tele zanechával chlad, akoby sa jej s bolestivým tlakom prilepil na každý kúsok kože. Vlhkosť jej už vsiakla do trička a spodnej bielizne, ktoré si obliekla do postele. Lepil sa na ňu aj župan, ktorý si cez seba prehodila ako zábranu pred večným zimným chladom v dome.

Muž niečo vylovil z vrečka na svojej obrovskej hrudi a nechal to visieť z ruky. Podlhovastý predmet, ťažký, ale voľný, sa mierne hojdal.

Plesk! Švihol ním a predmet dopadol na jeho druhú dlaň. Nečakaný zvuk, váha, skutočnosť, prítomnosť neidentifikovateľnej zbrane, ktorú držal, ju takmer zmietli z nôh, takže musela bojovať, aby sa na nich udržala.

To, že muž nemal na tvári rúško, robilo veci v tomto novom svete, kde ho mal každý, ešte nereálnejšími. Prišiel s odhalenou tvárou?

Zato mal rukavice. Áno, biele gumené rukavice matne žiarili v nočnom svetle.

Na odtlačkoch prstov záleží, ale nie na tom, že uvidíš jeho tvár, pretože sa vás chystá zabiť.

Pokrútila hlavou tak rýchlo a rozhodne, až jej zašumelo v ušiach.

Prestaň s tým! Nebuď smiešna, upokoj sa, rozmýšľaj jasne.

Nie. Ty rozmýšľaj jasne. Toto je vážne. V stávke je všetko. Nepredstieraj, že je to inak. Pozri sa naňho. Žiadne rúško. Rukavice. Suché nezablatené tenisky. Zbraň. Je pripravený. Ublíži deťom. Zraní ťa. Čokoľvek iné je blud a ty to vieš. Vieš, aké hranice už prekročil. Dá sa v tejto situácii myslieť pozitívne?

Zaplavila ju vlna zúfalstva, lebo si uvedomila, že už je po všetkom. Čo mohla robiť? Ponúknuť mu svoj odhalený krk alebo sa tváriť, že je niekde inde? Neexistoval spôsob, ako s ním bojovať. Žiadna zbraň, žiadna pomoc. Dve malé deti a jej slabošské ja. Neexistoval spôsob, ako zvíťaziť, brániť sa, chrániť. Uzavrela sa do seba a beznádejne si priznala, že si všetko prepočítala, načrtla si všetky možnosti a na túto úlohu jednoducho nestačí.

Strach z bolesti, hrôza z toho, čo by mohol urobiť, boli neznesiteľné. Prúdiaca panika v stuhnutom tele ju prinútila cítiť sa ako drôt pod napätím, ktorý je síce obnažený, ale nedokáže uvoľniť elektrický náboj.

Toto je tá časť filmu, ktorú nesmieš vidieť. To, čo sa má stať, po čom nasleduje iba čierna tma.

Muž sa naklonil dozadu ako bežec, ktorý sa pripravuje na štart pretekov. Zdalo sa, že tá zvláštna zbraň mu ťaží ruku.

Pomaly sa otočil, odvrátil pohľad od nej smerom k hale v modernej prístavbe. Podlaha pod ním zastonala.

Ešte stále v hĺbke duše prosebné dúfala, že sklízla do šialenstva, že to všetko je len jej predstava. *To je od teba pekné, mozog, no vtom si spomeniem, že podlaha vŕzga práve tam.*

Urobil jeden krok, potom druhý. Neveriacky zažmurkala, keď sa od nej vzdialil. Prešiel chodbou prístavby, potom vošiel do dverí jej spálne a zmizol.

Keďže sa odvrátil namiesto toho, aby sa k nej priblížil, pocítila záblesk nádeje.

Urob niečo.

Zobúdzala sa uprostred noci kvôli synovi. Zakaždým ju zobudil tým najznepokojujúcejším spôsobom. Škrabal jej nechtom po očnému viečku. Strkal jej prst do ucha. Obratne jej vytrhol jeden vlas. Dnes v noci jej stláčal nos, až kým sa neprebudila s vnútorným povzdychom, pateticky lapajúc prázdny vzduch. Nasledovala svojho chlapčeka po chodbe, jeho drobné telo bolo v hlbokéj tme sotva viditeľné. Vedela, že sa nemá pýtať na nočnú moru, kvôli ktorej ju zobudil. Jej syn na ňu už takmer zabudol. Zostal len pocit hrôzy a jej túžba, aby sa zobudil aj niekto iný. Dnes v noci ho ako zvyčajne zľahka poškrabala po hlave, aby ho upokojila, a znova uspala.

Nočné mory jej syna sa začali objavovať niekoľko týždňov po začiatku lockdownu.

Myslíte si, že pred deťmi svoje obavy ukryjete, ale ony nimi nasiaknu, akoby sa do nich vpijala vaša krv.

„Vyspí sa vôbec niekto v tomto dome?“ spýtal sa jej manžel a vyratúval na prstoch. „Námesačnosť, nočné mory, nespavosť, príliš teplo, príliš chladno, príliš vlhko, prílišný smäd. Som príliš unavený!“

„No,“ zívla, „aspoň ty nemáš problémy so spánkom.“

„To je pravda,“ povedal. „Chrániš ma. Načo budiť chromého starého otca, keď môžeš zobudiť veľkú mamu medvedicu? Načo vyťahovať veľké zbrane?“

„Prečo ma nazývaš medvedica? A to je prvýkrát, čo ma niekto nazval veľkou.“

Manžel na ňu hodil svoj očarujúci úsmev. „Tak teda malá mama medvedica. Lepšie je zobudiť malú, drobnú, príťažlivú mamičku.“

Takže syn budil ju, nikdy nie manžela, a ona za ním ticho kráčala tmou a vždy ho uložila do postele. *Spinkaj, spinkaj, hviezdíčka, tu je tvoja mamička.* Odhrnula mu čierne vlasy, ktoré mu siahali až po dlhé riasy, preč z kútikov už zatvorených očí. Zostala sedieť konča jeho postele a čakala, či sa znova neprebudí, keď ho prestane hladkať. Stávalo sa to často a vyžadoval by, aby to zopakovala. Potom sa vrátila späť po chodbe, ľahla si do postele a pozerala na strop, dumajúc o novej zvláštnej ustráchanosti sveta. Premýšľala o veciach, ktoré urobila zle, o veciach, ktoré mohla mať pod kontrolou, keby myslela dostatočne rýchlo, dostatočne pozorne, dostatočne dopredu. Predstavovala si iné svety, kde sa veci vyvíjali inak. Lepšie. Horšie.

Nie je to tvoja vina.

Je to všetko tvoja vina.

Muž miznúci vo dverách jej spálne bol ako vytrhnutie zo sna, keď ju prebudil jej syn. Nočná mora sa vytratila, zanechávajúc za sebou nezvyčajné chvenie vo vzduchu.

Včera som na schodoch stretla muža, ktorý tam nebol.

Pokožka sa jej zvrátila. Zuby jej drkotali.

Čo sa chystáš urobiť?

Predstavovala si, ako budí deti, ťahá ich do snehu cez staré vchodové dvere a dolu schodmi, päťročné a osemročné, obe bosé, v pyžamách, ona v župane a papučiach, lebo topánky, kabáty, auto, všetko je na druhej strane domu.

Chytil by nás. Ľahko. Okamžite. V dome, alebo keby sme sa pokúsili utiecť, tak v snehu. A k najbližším susedom je tak ďaleko. Pol kilometra? Najmenej. Najmenej! V tejto fujavici. A cez tie záveje. Hovorili, že je rekordná zima. Rekordné množstvo snehu.

Nie je čas, nie je čas. Urob niečo.

Na chvíľu ju prekvapil pocit, že prvý raz po dlhom čase cíti, že žije, a ešte viac ju zaskočilo, ako zúfalo chce zostať nažive. Jej prekvapenie sa však, pochopiteľne, spájalo s hlbokým strachom. Strach z násillia toho muža. Čo by

mohol urobiť s tou zvláštnou zbraňou. Strach z tušenej energie zameranej na deti. Strach z bolesti. Nikdy neznášala bolesť dobre.

Znáša ju vôbec niekto?

No črtá sa ešte jedna možnosť. V strhujúcom víre svojho živočíšneho šílenstva, adrenalínu a bezmocnosti si spomenula na tajnú miestnosť.

3

NESKÔR JEJ TO PRIPADALO AKO POSADNUTOSŤ. Keď videla, ako muž prechádza dverami do jej spálne, keď si znovu spomenula na tajnú miestnosť, mala pocit, akoby ju vytrhli z jej tela. Akoby sa pozorovala zvonku, zmätená vlastným konaním. Pomyslela si: *Hej, pozri sa, čo tá žena robí. To by si ty nikdy nedokázala.* Napriek všetkému však stále cítila, ako sa jej trasú ruky. Stále ju ovládal strach.

Sledovala samu seba, ako si do jedného vrečka župana vložila pohár, v ktorom mával jej syn vodu pri posteli, a do druhého strčila plyšovú hračku. Pozorovala sa, ako opatrne odhrnula prikrývku a zdvihla spiaceho chlapca do náručia. Zamrivil sa, no vzápätí sa jej na rukách uvoľnil. Malé buclaté chodidlá mu voľne viseli, hlavu mal pevne položenú na jej pleci. Vdychoval a vydychoval známy mamin pot, dôverčivo ju objal rukami.

Jej syn voňal ako sliny. Ako teplo. Jedinečná a univerzálna vôňa. „Lúbim ťa,“ zašepkala mu tíško do vlasov, keď sa s ním v náručí ponáhľala do dcérinej izby. „Lúbim ťa.“

Nadvihla západku na vonkajšej strane dverí a vošla dnu. Jej dcéra ticho chrapkala. Pred očami jej prebehol obraz dievčatka ako bábätka, jej samej a manžela, ako potláčali chichotanie nad sériou mohutných prdov a chrapotu, ktoré vychádzali z jej anjelsky drobného telička.

„Je po otcovi,“ zašepkala s úsmevom. Manžel si položil ruky vbok, hlasno zachrápal a povedal: „Tomu ver!“ Hlasným smiechom dieťa takmer zobudila.

Sadla si na dievčenskú posteľ. So synom, ktorý jej ležal v lone, vystrela ruku a dotkla sa dcérinho ramena. Tá sa hneď prevrátila, zaťala päsť a drsne si pretrela obe oči, ako to robila vždy.

„Mami?“

„Pst, anjelik,“ povedala a pohladila dcéru po vlasoch príliš rýchlo, príliš horúčkovo. „Ticho. Prosím. Potrebujem tvoju pomoc. Musíme ísť dole. Po schodoch dolu.“

Dcéra vytreštila veľké oči, zmätené, pátrajúce.

V tvojom hlase nie je žiadna nádej, ani v rukách. Akoby si mi chcela povedať, že už niet pomoci.

„Prečo, mami?“

Prečo, prečo, vždy prečo, prečo sa vždy pýtajú prečo? Prečo jednoducho nemôžu urobiť, čo im povieš? Prečo nemôžu počúvať?

Zúfalo sa jej chcelo klamať. Chrániť dievčatko pred strachom. Pred realitou. Vstala, pevne stískajúc chlapca, a počula samu seba, ako hovorí: „V dome niekto je. Niekto zlý. Musíme sa skryť. Hneď.“

Dievča skrčilo tvár, bolo jej do plaču.

„Nie, nie!“ Podarilo sa jej chytiť dcéru za plece. „Na to nie je čas.“

Dcéra prikývla a nadvihla prikrývku. Prikrývka odhalila červenú nočnú košeľu, čo jej siahala po stehná, a ukázala vychudnuté nohy a vypuklé kolená. Biele škvrny, z ktorých sa dievčatku na chodidlách a členkoch vytratil pigment, vyzerali žiarivo aj v mesačnom svetle. Keď sa postavila, nočná košeľa sklzla na svoje miesto. Dievčatko si k hrudi pritislo ošúchaného ružového plyšového zajačika.

Pri pohľade na dcérinu krásu prehltla čerstvú hrču strachu. Dievčatko oplývalo pôvabom, vznášalo sa na okraji trasľavého mosta vedúceho z detstva do dospelosti.

Máme problém.

Mali aj iné problémy, ale tento bol naliehavejší, zjavnejší. Desivejší.

Veľký problém.

Dcéra ju nasledovala na podestu a ona za ňou jemne zatvorila dvere.

Toto schodisko takmer nikdy nepoužívala, pretože zriedkavo potrebovala prejsť do detských izieb z manželovej pracovnej alebo z druhej prednej izby, ktorú používali ako herňu. Deti ho však často používali na prechod zo svojich spální do herne a všade boli po nich stopy. Cez svetlík na vrchole schodiska a priezory nad dverami pod ním prenikalo nejasné mesačné svetlo. Na zábradlí sa hrdo týčil rytier z lega. Plyšový medveď ležal dolu tvárou v kúte, očividne spadol z parapetu. Medzi priečkami zábradlia sa prepletala stuha. Tieto veci ju bodali do srdca, akoby sa jej deti zrazu stratili, akoby ich už nemohla ochrániť a tieto predmety predstavovali všetko, čo po nich zostalo.

Pokožka ju pichala v studenom vzduchu, ktorý sa vznášal nad schodmi. Snehová metelica vháňala zmrznuté vločky dnu cez škáry okolo starých dverí. Šokovalo ju zistenie, že kdesi v záhyboch pamäti má uložené každé miesto týchto málo používaných schodov, každé miesto, ktoré by mohlo vydať nejaký zvuk. V náručí so synom akýmsi tanečným krokom vykročila na špičkách po pevných doskách schodov, dokonca obratne zdolala ten, čo najviac škrípál.

Aké zvláštne, aké zvláštne, ako si to dokázala? To sa predsa nedá.

Dcérina noha pristála presne uprostred prvého schodu. Ozval sa buchot, ozvena skazy.

Dvere do spálne na podeste boli zatvorené a vonku zavýjal vietor, takže to ten muž možno nepočul? Ako blízko je teraz? Ak je na druhej strane domu, musel si všimnúť jej odhrnutú prikrývku, prázdne miesto v posteli, telefón na nabíjačke.

Možno sa už presúva sem, aby ťa našiel. Alebo hľadá dolu, ide po schodoch a myslí si, že si zaspala na pohovke.

„Potichu ustúp na bok schodov, po špičkách,“ zašepkala dcére. „Je to v poriadku, anjelik, to zvládneš!“

„Dobre, mami.“ Dievčatko opatrne zostúpilo dolu, vyhýbajúc sa stredu každého schodu.

Áno. Aké dobré dieťa. Aké odvážne dievčatko. Najlepšie dievčatko na svete.

Na konci schodiska zabočili doprava a vošli do manželovej pracovne. Bola temná, pochmúrna, ale jemu sa to tak páčilo. Ona dáva prednosť svojmu štýlu a oslepujúco jasným svetlám v hosťovskej izbe. Za každým oknom poletoval sneh. Padal, tancoval, hromadil sa.

Opatrne položila syna na kreslo v rohu a on sa schúlil do kľbka, ešte vždy spal.

V tme ohmatala stenu okolo kozuba, aby našla panel, ktorý sa dal odklopiť dovnútra, keď ste zatlačili na správne miesto.

Je to tu, však? Počkať, trochu nižšie. Ako to teraz urobíš?

Kľakla si a prechádzala po paneli končekmi prstov, až kým nezatlačila na to správne miesto správnym spôsobom. Otvoril sa do zamurovanej prázdnoty.

Priestor bol nepravdivý. Začínal sa za pecou spojenou s kozubom v obývačke a končil sa pod schodmi. Pokúsila sa zmapovať si ho v pamäti, ale nevedela si dobre predstaviť jeho rozmery. Nebol ani meter široký. Vzadu bol vysoký a tam, kde predné schody tvorili jeho strop, zasa nízky. A dlhý asi tri metre.

Vnútri sa ocitla len raz. Predávajúci im ukázali skrytú miestnosť v deň, keď sa dohodli na kúpe. Ukázali im, že panel sa otvára pevným stlačením ľavého dolného rohu a ako treba zohnúť prst, aby sa dal vytiahnuť a zatvoriť. Špeciálny tajný dar.

Odhalenie skrytého miesta jej prinieslo úľavu. V takmer tristoročnej časti domu matematicky zmerala miestnosti a až na malý oblúk a malý výklenok mala každá rovnaké rozmery ako miestnosť bezprostredne nad ňou alebo pod ňou. Miestnosti boli identicky poskladané nad sebou, také rovnaké, až v tom bolo čosi znervózňujúce. Niečo nevysvetliteľné a ťažko uchopiteľné, čo všetku racionalitu preklápalo do iracionality.

Keď predávajúci otvorili panel, pochopila. Z masívneho stredového kórnika sa rozvetvovali chaotické dymovody ako žily a tepny ľudského organizmu. Dávno mŕtvi stavitelia domu túto nepeknú, podozrivo živočíšnu anatómiu zamaskovali zamurovaním. V tajnej miestnosti zostal iba rovný stĺp a prázdny priestor.

Z hodín dejepisu si pamätala, ako tu prví Američania vykorenili všetko pôvodné, organické, divoké. Vdychovali pequotský popol a chápali ho ako pripomienku vlastného pomazania. Pozorovali, ako čarodejnice chradnú, a vedeli, že ich činy sú spravodlivé, pretože im ich Boh dovolil. Staré Nové Anglicko preferovalo praktickosť a šetrnosť, ale tieto ideály boli druhorade v porovnaní s čistotou. A čistota si vyžaduje plytvanie.

Takže za týmito puritánskymi múrmi zostal mŕtvy priestor. Zaklopala na staré drevené obloženie a počula dutú ozvenu. Vytiahla kúsok omietky, strčila do nej prst a zistila, že tam nič nie je. Za tým panelom, pod schodmi, okolo kľukatiacich sa tepien komína nechali stavitelia najväčší a najzáhadnejší priestor.

„Prečo tu pôvodní majitelia zriadili tajnú miestnosť? Prečo tam dali tajné dvere?“ spýtal sa jej manžel.

„Stanica podzemnej železnice alebo možno miesto, kam sa mohli ukryť pôvodní obyvatelia?“ odvetili predávajúci. „Naše deti, samozrejme, tvrdia, že tu straší.“

Manželovi sa rozžiarili oči pri predstave ochránených rodín, ukrytých domorodcov, bdejúcich mŕtvych.

Nepovedala nič, ale myslela si niečo iné. Takýto prístup uľahčoval opravovanie muriva, keby to niekedy bolo potrebné. Dom tu stál ešte pred vybudovaním podzemnej železnice a z tejto časti Nového Anglicka sa konflikty s domorodcami presunuli inam dávno predtým, ako ho postavili.

„Načo ho uzatvárať?“ pýtali sa prví stavitelia v jej predstavách. „Jedného dňa by ten priestor mohol byť užitočný.“

Po nasťahovaní jej manžel vytiahol priemyselný vysávač. Priestor bol plný prachu z malty, kúskov papiera, sutín, a dokonca tam našiel niekoľko vyschnutých myší. Keďže bola oveľa menšia, práve ona vliezla dnu a vysávala neporiadok, zatiaľ čo manžel pevnejšie priskrutkoval pánty panela. Spomenula si, že tu nemohla stáť, ale že bolo dosť ľahké pohybovať sa po priestore na štyroch po drsnej podlahe medzi komínovými dymovodmi a ošarpaným borovicovým obložením stien.